

POKLAD

Špičková technologie versus největší záhada na Zemi

**Douglas Preston
& Lincoln Child**

POKLAD

POKLAD

Douglas Preston
& Lincoln Child

Přeložil
Zdeněk Fabián

Vydalo nakladatelství BB art

Copyright © 1998 by Douglas Preston and Lincoln Child
All rights reserved

Z anglického originálu *Riptide*
(First published by Warner Books, Inc., New York)
přeložil © Zdeněk Fabián

Grafická úprava obálky © Jan Matoška, Robin Brichta

Sazba: studio

Nakladatelství BB art, Bořivojova 75, Praha 3

Jazyková korektura: Babyka, Praha

První elektronické vydání

ISBN 978807617007

Lincoln Child věnuje tuto knihu své dceři Veronice

Douglas Preston věnuje tuto knihu svému bratru Richardovi

Poděkování

Jsme velice zavázáni Davidu Prestonovi, nejlepšímu lékaři v Maine, za neocenitelnou pomoc s medicínskými termíny knihy. Rádi bychom poděkovali i našim agentům Eriku Simonoffovi a Lynnu Nesbitovi z agentury Janklow&Nesbit, editoru Matthewu Snyderovi z Creative Artists Agency a redaktorkám Warner Books Betsy Michellové a Maureen Egenové.

Lincoln Child by chtěl poděkovat ještě mnoha dalším. Jsou to Denis Kelly, Bruce Swanson, MUDr. Lee Suckno, Ray Benjamin, Chérif Keita, reverend Robert M. Diachek a Jim Cush. Zvláštní poděkování patří mé ženě Luchii za podporu a trvalou (někdy bohužel málo důraznou) kritiku v posledních pěti letech. Chci poděkovat svým rodičům, kteří mi od útlého dětství vštěpovali lásku k plachtění a slané vodě, která mi vydržela dosud.

Musím se zmínit i o staletí mrtvých temných společnostech pirátů a bukanýrů, šifrantů a dešifrantů, kapitánů a agentů Jejího Veličenstva královny Alžběty II. Ti všichni nám nabídli věrohodné postavy a cenný materiál.

Konečně bych rád vyslovil vřelý dík Tomu McCormackovi, svému bývalému šéfovi a mentorovi, který mne s nadšením a ostrovtipem zasvěcoval do spisovatelského řemesla. *Nullum quod tetigit non ornavit.*

Douglas Preston by rád vyjádřil své díky Johnu P. Wileyovi Jr., hlavnímu redaktoru časopisu Smithsonian, a Donu Moserovi, redaktoru.

Zvláštní poděkování patří mé ženě Christine za její podporu a dceři Selene za přečtení rukopisu a výborné nápady. Chci vyjádřit svou hlubokou vděčnost mé matce Dorothy McCann Prestonové a otci Jeromu Prestonovi Jr. za zachování farmy Green Pastures, kde si mé děti a vnuci mohou užívat jednoho z míst, popsanych v této knize.

Omlouváme se všem puristům z Maine, že jsme poněkud pozměnili tvar pobřeží, přesunuli ostrovy a kanály a jiné drze zrušili. Není snad třeba podotýkat, že Stormhaven a jeho obyvatelé, stejně jako Thalassa a její zaměstnanci, jsou zcela fiktivní. Konečně, ačkoliv lze na východním pobřeží nalézt několik Skalnatých ostrovů, náš Skalnatý ostrov je také zcela smyšlený, spolu s celou Hatchovou rodinou, která jej vlastní.

Douglas Preston a Lincoln Child

Prolog

Jednoho odpoledne v červnu roku 1790 překvapila mainského rybáře Simona Ruttera prudká bouře. Jeho pramice byla přeplněna rybami a stala se snadnou kořistí proudu, který ho vyvrhl na mlhou obklopeném Skalnatém ostrově šest mil od pobřeží. Zatímco čekal na příznivější počasí, rozhodl se opuštěné místo prozkoumat. Nad skalnatým útesem, kterému ostrůvek vděčí za své jméno, našel obrovský dub, na jehož větvi visel starodávný kladkostroj. Přímo pod ním byla v zemi jakási prohlubeň. Ačkoli bylo známo, že ostrov není obydlený, Rutter našel jasný důkaz, že jej někdo před dávnými lety navštívil.

Nález vzbudil jeho zvědavost. O několik týdnů později na ostrov připlul se svým bratrem. Přivezli si krumpáče a lopaty a začali v místě prohlubně kopat. V hloubce několika stop narazili na plošinu z dubových trámů. Trámy vytrhali a pokračovali v kopání. Navečer se dostali vrstvami jílů a rašeliny do hloubky dvaceti stop, kde narazili na další dubovou plošinu. Odjeli domů s předsevzetím po skončení tahu makrel v kopání pokračovat. O týden později se však rybářský člun Rutterova bratra převrhl a bratr se utopil. Šachta byla dočasně opuštěna.

O dva roky později založil Rutter se skupinou obchodníků společný fond a k průzkumu záhadného místa se vrátil. Brzy narazil na soustavu horizontálních trámů a vzpěr,

které zřejmě tvořily výdřevu staré šachty. Jak hluboko se kopáči dostali, není známo. Odhaduje se, že asi sto stop. Tam narazili na velký kámen, do nějž byl vytesán nápis:

Nejprve bvdete lhát

Prokletí bvdete lkát

Nejhvře vmírat

Kámen odstranili a vytáhli na povrch. Jeho odstranění zřejmě porušilo utěsnění šachty, protože o chvíli později zaplavila šachtu bez jakéhokoli varovného příznaku mořská voda. Všem kopáčům se podařilo uniknout, bohužel kromě Simona Ruttera. Vodní štola, jak začali zaplavené šachtě říkat, si vyžádala svou první oběť.

O Vodní štole později kolovala řada legend. Ta nejrozšířenější pravila, že v ní známý anglický pirát Eduard Ockham ukryl svůj pohádkový poklad. Krátce po Rutterově smrti vznikla i další legenda – že poklad je prokletý a kdokoli se ho pokusí ukrást, stihne ho osud, vytesaný na kameni.

Následovala řada pokusů o vysušení Vodní štoly. Roku 1800 založili dva z Rutterových dřívějších společníků novou společnost, která financovala kopání další šachty, vzdálené asi dvacet stop jižněji. Po vyhloubení prvních sta stop zamýšleli vyrazit horizontální chodbu a prokopat se pod jeskyni, kde, jak předpokládali, byl poklad ukryt. Jakmile však začali kopat směrem k Vodní štole, začala se chodba plnit vodou a kopáči sotva zachránili holé životy.

V roce 1840 byla založena Bostonská záchranná společnost, která v blízkosti Vodní štoly vyhloubila další šachtu. Po dosažení pouhých 66 stop šachta neočekávaně narazila na starý postranní kanál, který zřejmě vedl z Vodní štoly. Nová šachta se okamžitě naplnila vodou a zhroutila se.

Podnikatele to neodradilo. Vykopali další šachtu, která je nyní známa jako Bostonská. Na rozdíl od předchozích nebyla tato šachta hloubena vertikálně, ale se sklonem, který sledoval zvrstvení hornin. K hloubení používali parní vrtačky a střelný prach. Práce byly neobyčejně nákladné. Pod předpokládaným dnem Vodní štoly vykopali horizontální kanál. Nebyli však dostatečně hluboko. Když se přiblížili k Vodní

štolé, do kanálu začala prosakovat voda, která nakonec s temným hučením Bostonskou šachtu zaplavila.

Roku 1851 pokračovala v pokusech Záchranná expediční společnost se sídlem v Bathu. Práce vedl důlní inženýr Richard Parkhurst, který po vyhodnocení informací o dřívějších pokusech ústí Vodní štolý uzavřel a instaloval velké parní čerpadlo. Ukázalo se, že vodu vyčerpát nelze. Parkhurst dal přivést vrtné zařízení, používané v uhelných dolech, a šachtu provrtal. Když dosáhli hloubky 170 stop, narazila vrtná tyč na něco neprůchodného. Po jejím vytažení se na její hlavici našly stopy železa a rzi. Na vrtné tyči byly objeveny částičky tmele, cementu a velké množství namotaných vláken. Jejich analýza prokázala, že se jedná o manilskou trávu neboli kokosové vlákno. To se v té době obecně používalo pro zajištění lodních nákladů proti posunutí. Krátce po tomto objevu bathská společnost zbankrotovala a inženýr Parkhurst musel ostrov opustit.

V následujících deseti letech vznikl na ostrově tucet dalších šachet. Všechny tyto pokusy skončily zaplavením nebo sesuvem, a bankrotem dalších čtyř společností. Bylo zřejmé, že zaplavování šachet není náhodné, že existuje jakýsi ďábelský mechanismus, který zatopí každou šachtu – ať už je umístěna kdekoli v blízkosti Vodní štolý.

Po krátké přestávce, způsobené občanskou válkou, si těžební práva zajistila další společnost. Její předák F. X. Wrench si povšiml, že hladina vody ve Vodní štolé závisí na výši přílivu a odlivu, a usoudil, že štola je spojena nějakým umělým kanálem s mořem. Pokud by se kanál podařilo najít a utěsnit, vodu ze štolý by bylo možné vyčerpát a poklad bezpečně vyzvednout. Wrench dal vykopat několik průzkumných šachet. Některé z nich skutečně narazily na horizontální kanály. Nechal odpálit nálože, které je měly zavalit. Kanál, vedoucí k moři, se mu však nalézt nepodařilo, společnost vyčerpala finanční prostředky a tak jako ostatní opustila svá zařízení, která pak pomalu rezivěla.

Po roce 1880 vznikla kanadsko-anglická průmyslová společnost Gold Seekers Ltd., která na ostrov dopravila moderní vrtná zařízení, výkonná čerpadla a parní kotle k jejich pohonu. Po několika pokusech narazil jeden z vrtů na železnou plošinu, kde skončil vrt inženýra Parkhursta. Na vrtné

tyče nasadili diamantovou korunku a roztopili kotle na maximum. Tentokrát se podařilo železné pláty provrtat. Zařízení pak provrtalo pevný blok měkčího kovu. V drážkách vrtné tyče se po vytažení objevila dlouhá spirála z ryzího zlata a dva kousky potrhaného pergamenu se slovy „*dvábí, slonovina, kanárské ví*“ a „*hn Hyde pověšen v Deptfo.*“

Pouhou půlhodinu po tomto objevu jeden z velkých kotlů explodoval. Výbuch měl katastrofální následky: jeden muž byl zabit, třináct zraněno, vedoucí prací Ezekiel Harris oslepl a většina staveb a zařízení byla poškozena. Společnost Gold Seekers Ltd. následovala své předchůdce a zbankrotovala.

V období kolem roku 1900 zde pokoušelo štěstí hned několik dalších společností. Protože se jim nepodařilo zopakovat objev Gold Seekers Ltd., pokusily se vyčerpat vodu ze štoly a sousedních šachet pomocí nových výkonných čerpadel a utěsnit štolu odpalem náloží, umístěných v různých šachtách pod hladinou. Hladina však i za odlivu klesla nejvýše o dvacet stop. Muži vyslaní do šachty narazili na zemní plyny a museli být evakuováni na povrch. Po dalším neštěstí v září 1907, kdy byl jeden muž těžce zraněn při předčasném odpalu dynamitové náložce, byly práce zastaveny. O dva dny později zpustošila čerpací zařízení i tábořiště prudká vichřice a práce byly zastaveny.

Tímto datem také skončily organizované pokusy o dobytí pokladu. O úspěch se nadále tu a tam pokoušeli jen individuální nadšenci. Tou dobou však už nikdo nevěděl, která z desítek zaplavených šachet, děr a kanálů je původní Vodní štola. Ostrov nakonec pokryly plané třešně a osídlili orli. Jeho povrch se stal nestabilním a nebezpečným, a lidé z pevniny se mu vyhýbali.

V roce 1940 přijel se svou rodinou na dovolenou na pobřeží Maine Alfred Westgate Hatch, mladý zámožný finančník z New Yorku. Dozvěděl se o pokladu na ostrově a začal se zajímat o historické prameny. Nebylo jich mnoho. Žádná ze společností, které na ostrově kopaly, si nevedla podrobné záznamy.

O šest let později Hatch ostrov koupil a přestěhoval se i s rodinou do Stormhavenu.

Tak jako všichni před ním, i Hatch se stal posedlým Vodní štolou. Během dvou let vyčerpал veškeré rodinné prostředky, byl nucen ohlásit úpadek, začal pít a krátce nato zemřel. Zanechal po sobě manželku a devatenáctiletého syna Alfreda.

1

1. července 1971

Malin Hatch se nudil. Ráno sice bylo docela zábavné – házeli s bratrem Johnym kameny do sršního hnízda ve staré vodárně, ale co teď? Krátce po jedenácté už snědl oběd, dva sendviče s oříškovým máslem a banány, které jim připravila matka. Seděl se zkříženýma nohama na molu houpajícím se před domem a díval se na moře. Třeba se na obzoru objeví kouřící bitevní loď. Nebo obrovský ropný tanker. Třeba zamíří k jednomu z ostrovů, najede na mělčinu a vyletí do povětří. To by bylo něco!

Z domu vyšel jeho bratr. Dupal po dřevěném můstku vedoucím na molo a na krku si držel kousek ledu.

„Ty ti dali!“ řekl Malin, spokojený, že jeho sršni nepobodali, zatímco staršího a moudřejšího bratra ano.

„Nešel jsi k nim dost blízko, srabe,“ řekl Johny s ústy plnými sendviče.

„Stejně blízko jako ty.“

„To určitě! Sršni z tebe viděli jen zadek, mizející v dáli.“ Zhluboka si povzdechl a zahodil led do vody.

„To teda ne, byl jsem až u nich!“

Johny položil tašku a usedl vedle něj. „Ale že jsme je prohnali, co, Male?“

„To jo.“

Bylo ticho. Malin se díval přes malou zátoku na ostrovy v zálivu. Poustevník, Funebrák, Starý hrbol, Zabiják. Daleko za nimi se rýsoval proužek Skalnatého ostrova, střídavě se objevující a zase mizející v umíněné mlze, která se odmítala zvednout i za slunečného letního poledne. Za ostrovy se rozkládal širý oceán, nehybný jako mlýnský kámen, jak říkával otec.

Malin lenivě házel do vody kamínky a bez zájmu se díval na kola, šířící se na hladině. Skoro litoval, že nejel s rodiči do města. Aspoň by měl co dělat.

Přál si být kdekoli jinde – v Bostonu, New Yorku, kdekoli jen ne v Maine.

„Už jsi byl v New Yorku, Johnny?“

Johnny se zavřenýma očima přikývl. „Jo. Jednou. Ještě než ses narodil.“

Kecá, pomyslel si Malin. Jak by si mohl pamatovat něco, co se stalo, když mu ještě nebyly dva roky? Ale nahlas to neřekl. Tohle dopoledne už riskoval dost.

Jeho zrak zabloudil k malému člunu, přivázanému k molu. Náhle dostal nápad. Perfektní nápad.

„Pojď, svezeme se!“ řekl skoro šeptem a pokývl směrem ke člunu.

„Ty ses zbláznil!“ řekl Johnny. „Táta by nás seřezal.“

„Jen pojď,“ pokračoval Malin. „Až nakoupěj, daj si v Hastingsu oběd a zpátky budou nejdřív ve tři. Nemůžou se to dozvědět.“

„Uvidí nás celý město.“

„Kdo by se v poledne koukal na moře?“ řekl Malin a leda byle dodal: „Kdo je tady srab, co?“

Zdálo se, že Johnny tuto opovážlivost nezaregistroval. Jeho oči se přilepily k člunu. „Kam bys chtěl jet, aby to stálo za to?“ zeptal se.

Přestože byli sami, Malin ztišil hlas. „Na Skalnatý ostrov.“

Johnny nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Táta by nás zabil.“

„Nezabil, když najdeme poklad.“

„Tam žádnéj poklad není,“ řekl Johnny opovržlivě, ale nepřiliš přesvědčivě. „Každopádně jsou ty šachty tam nebezpečný.“

Malin znal svého bratra dost dobře, aby si všiml odstínu jeho hlasu. Johnnyho to zaujalo. Malin mlčel a nechal za sebe pracovat monotónní osamělé dopoledne.

Johnny náhle vstal a vykročil k okraji mola. Malin se díval, jak tam něco hledá, a zmocnilo se ho vzrušení. Johnny se otočil a měl v každé ruce plovací vestu.

„Až přistanem, nepůjdem dál než ke skalám na pobřeží!“ Johnnyho hlas byl záměrně strohý, jako by chtěl Malinovi dát na srozuměnou, že jeden dobrý nápad nemůže změnit jednou daný poměr sil. „Jasný?“

Malin přikývl. Stál opřený o zábradlí, zatímco Johnny chystal brašnu a plovací vesty. Nemohl pochopit, že ho to nenapadlo dřív. Na Skalnatém ostrově ještě nebyli. Vlastně neznal žádného kluka ze Stormhavenu, který by tam někdy byl.

To bude co vyprávět kamarádům!

„Sedni si na příď a já budu řídit,“ prohlásil Johnny.

Malin sledoval, jak Johnny bojuje s řadicí pákou, otevírá sytič a pumpuje benzín. Konečně zatáhl za šňůru startéru. Motor zakašlal a ztichl. Johnny tahal znovu a znovu. Skalnatý ostrov byl vzdálen asi šest mil. Malin odhadoval, že na tak klidném moři se to dá urazit asi za půl hodiny. V té době bude u ostrova klid. Příliv bude vrcholit a mohutné proudy, omývající ostrov, budou odpočívat až do chvíle, než se obrátí.

Johnnyho obličej zčervenal. Dopřál si krátký odpočinek a znovu pokračoval ve svém hrdinném úsilí. Náhle motor naskočil. „Odvaž to!“ vykřikl. Malin odvázal lano, Johnny otevřel přívod benzínu naplno, osmnáct koňských sil zakvílelo a člun vyrazil kupředu. Báječná směs větru a slaných kapek se jim zakousla do tváří.

Klouzali oceánem a nechávali za sebou zpěněnou krémovou brázdou. Před týdnem se strhla obrovská bouře a oceán jako by teď odpočíval. Na pravoboku se objevil Starý hrb, nízká žulová skála, na vrcholu potřísněná racky a na bocích pokrytá temnězelenými mořskými řasami. Jak člun svištěl kolem, nesčetní rackové dřímající na jedné noze na skále zdvihli hlavy a sledovali jej jasnýma žlutýma očima. Osamělý pár kroužící po obloze vydával zoufalé skřeky.

„Byl to dobrý nápad, co?“ řekl Malin.

„Možná. Jestli se to provalí, byl to tvůj nápad,“ řekl Johny.

Skalnatý ostrov vlastnil jejich otec. Co však Malin pamatoval, měli jej zakázán. Otec to místo neměl rád a nikdy o něm nemluvil. Ve škole kolovaly legendy o nesčetném množství hledačů pokladu, kteří na ostrově zahynuli. Je to prokleté místo, kde žijí přízraky. Ostrov je jako červivé jablko provrtané šachtami, připravenými pohltit každého neopatrného návštěvníka. Jiné pověsti se týkaly prokletého kamene. Našli jej před mnoha lety ve Vodní štole a dnes je pravděpodobně uložen v nejhlubší části sklepení místního kostela. Alespoň Johny říkal, že když jednou děti v náboženství zlobily, zavřeli je do krypty s prokletým kamenem. Otrásl se hrůzou.

Právě se přibližovali k ostrovu, ověnčenému chuchvalci mlhy. V zimě nebo za deštivých dnů to byla mlha jako hrachová polévka, připravená zadusit všechno živé. Dnes, za jasného letního dne, vypadala jako nadýchaná cukrová vata. Johny se Malinovi pokoušel vysvětlit, jak ji proudy kolem ostrova dělají, ale Malin tomu nerozuměl a měl pocit, že ani Johny ne.

Mlha se rychle přibližovala k přídi a najednou byli ve světě pod závojem, který utlumil zvuk motoru. Johny mimoděk zpomalil. Propluli nejhustší mlhou a Malin zahlédl nazelenalá skaliska pokrytá řasami, příkře se svažující do vody.

Člun zamířil k malé plošince, která se objevila mezi skalami. Pod člunem prosvítaly zelené vrcholky rozeklaných skal, pokryté převalujícími se řasami. Skal, kterých se tolik obávají lovci krabů za odlivu nebo husté mlhy.

Teď však vrcholil příliv a malý motorový člun klouzal po hladině bez problémů. Přistáli u kamenitého břehu. Malin s lanem v ruce vyskočil, vytáhl člun na břeh a omotal lano kolem kamene. V teniskách mu čvachtalo.

Johny vystoupil na pevnou zemi. „A je to,“ řekl neutrálně a s brašnou přes rameno pozoroval ostrov.

Hned za kamenitou plázičkou začínala zubatá tráva a husté křoviny planých třešní. Celá scenerie byla zalita podivným stříbrným světlem prosakujícím z mlhy, zavěšené nad jejich hlavami. Z trávy vyrůstal obrovský, nejméně

deset stop vysoký železný kotel s masivními nýty, prorostlý temně oranžovou rzí. Část jeho puklé stěny ležela vedle v trávě. Kotel byl přikryt bílou poklicí, vykrouženou z nízko ležící mlhy.

„Vsaď se, že ten kotel vybuchl,“ řekl Johnny.

„Vsaď se, že přitom někdo zařval!“ vychutnával situaci Malin.

„Vsaď se, že jich bylo víc.“

Kamenitá pláž končila ohlazenými žulovými útesy, spadajícími do moře. Malin věděl, že rybáři, kteří ostrov obeploouvají, jim říkají Velrybí hřbety. Vylezl na nejbližší velrybí hřbet a pokoušel se přes další útes zahlédnout něco z nitra ostrova.

„Okamžitě dolů!“ zvolal Johnny. „Co myslíš, že v týhle mlze uvidíš, ty idiote?“

„Rád bych věděl...,“ říkal Malin, když slézal dolů, ale Johnnyho výchovný pohlavek mu přetrhl řeč.

„Zůstaň tady u mě,“ řekl mu Johnny. „Obejdem kousek po břehu a jedem zpátky.“ Vyrazil podél útesů a Malin následoval jeho opálené nohy, zbarvené v matném světle do čokoládova. Byl našťvaný. Byl to jeho nápad, jet na ostrov. Johnny musí vždycky velet.

„Hele,“ ozval se Johnny, „tady něco je!“ Zvedl něco dlouhého a bílého. „Ňáká kost.“

„Kde by se vzala?“ řekl Malin, stále ještě našťvaný. Byl to jeho nápad. Tu kost měl najít on.

„Ale je. A je to kost člověčí.“ Johnny s ní máchal jako baseballovou pálkou. „Je to noha někoho, koho zabili, když hledal poklad. Nebo možná piráta. Vezmu ji domů a dám si ji pod postel.“

Zvědavost přemohla Malinovo roztrpčení. „Ukaž!“ řekl.

Johnny mu ji podal. Kost byla překvapivě těžká, studená, a hlavně páchla. „To si zase vem,“ řekl a štítivě mu ji podal.

„Někde tu třeba bude i lebka,“ uvažoval Johnny.

Šťoural se chvíli mezi kameny, ale nenašel nic kromě malého mrtvého tuleně s vyvalenýma očima. Jak tak kroužili kolem nálezu, zpozorovali ztroskotaný člun, který tu asi zbyl po nějakém dávném hledači pokladu. Člun byl uvězněn mezi skalami na čáře nejvyššího přílivu a příboj jím lehce točil. Vypadal, že už pár bouří zažil.

„Tý vole!“ řekl Johnny hlasem, ve kterém bublalo vzrušení. Vylezli na pohupující se palubu. Na dně se povalovaly kusy železa, roury, rozbité přístroje a klubka drátů a kabelů. Malin se v tom harampádí začal přehrabovat. Třeba tam bude pirátský dublon. Říkal si, že pirát Ned Ockham, zvaný Rudý Ned, který na ostrově zřejmě zakopal těžké miliony ve zlatě, jistě někde nějaké zlaté mince poztrácel. K pokladu prý patří i meč svatého Michala, vykládaný drahými kameny, který je tak mocný, že zabije každého, kdo se na něj podívá. Říká se, že Rudý Ned tím mečem jednou někomu usekl uši a pak je sázel při hře v kostky. Jedna holka ze šesté třídy, Cindy, dokonce tvrdila, že to nebyly uši, ale Malin jí nevěřil. Jindy se prý Ned zase namazal, vylezl na palubu, rozpáral chlapovi břicho, přehodil ho přes zábradlí a držel za střeva, dokud ho nesežrali žraloci. Děti ve škole znají o Rudém Nedovi spoustu krásných historek.

Ve člunu nic zajímavého nenašli. Johnny navrhl vyrazit na průzkum podél kamenů, které se povalovaly pod útesy na návětrné straně ostrova. Nad nimi se proti obloze rýsovala vysoká tmavá hradba kořenů dávno odumřelých jedlí, které vyrůstaly v horizontálním směru a vypadaly jako zkroucené prsty. Některé z útesů byly vymleté nebo zřícené – oběti bouří a vln, bušících do ostrova.

Ve stínu útesů bylo chladno. Johnny, nadšený svým nálezem, poskakoval v čele výpravy a pohupoval kostí, jako by zapomněl na vlastní varování. Malinovi bylo jasné, že matka hodí nález do moře, jakmile jej objeví.

Johnny se krátce zastavil u harampádí, které oceán vyvrhl na břeh: starých bójek lovců krabů, rozbitých pastí, kusů bednění. Šel dál po náspu směrem k něčemu, co vypadalo jako čerstvá řezná rána. Břeh se tu nedávno propadl a jeho zbytky ležely roztroušeny níže na pobřeží.

Johnny skákal po balvanech a najednou se Malinovi ztratil z očí.

To se Malinovi nelíbilo a zrychlil. Ve vzduchu se chvěl jakýsi klid před bouří. Slunečný den zmizel v mlze Skalnatého ostrova a mohlo se stát cokoli. Foukal studený vítr a o kamenné lavice ostrova se začínaly lámat vlny. Za chvíli začne odliv. Asi by bylo rozumné vydat se na zpáteční cestu.

Malin náhle uslyšel krátký ostrý výkřik. Napadlo ho, že Johnny uklouzl na nějakém kameni. Výkřik se však ozval znovu. Tentokrát bylo jasné, že ho Johnny přivolává. Rychle se škrábal přes kameny, až se dostal za ohyb linie pobřeží. Před ním ležel velký žulový balvan. Ležel nějak divně, zřejmě se uvolnil při nedávné bouři. U jeho vzdálenější strany stál Johnny a na něco s úžasem ve tváři ukazoval.

Malin nebyl v prvním okamžiku schopen vydat ani hlásku. Na místě, kde balvan původně stál, se otevíralo ústí nějaké štoly, dost velké na to, aby se jí člověk protáhl. Táhl odtud zatuchlý pach.

„Tý vole! To je něco.“

„Našel jsem to já!“ křičel vzrušeně Johnny. „Vsadím se o všechno na světě, že tam je ten poklad. Jdem se kouknout.“

„Byl to můj nápad,“ řekl Malin.

Johnny se s úšklebkem otočil. „Jasně,“ řekl bodře a sundal si z ramene brašnu. „Ale já jsem to našel. A já jsem vzal sirky.“

Malin se naklonil nad ústí štoly. V hloubi duše věřil otci, že na Skalnatém ostrově nikdy poklad nebyl. Teď už si nebyl tak jistý. Že by táta jednou neměl pravdu?

Rychle se narovnal s pokrčeným nosem, naplněným zatuchlým pachem.

„Copak?“ zeptal se Johnny. „Bojíš se?“

„Jasně že ne,“ řekl tiše Malin. Ústí štoly bylo úplně temné.

„Jdu první,“ řekl Johnny. „Pojď za mnou. Radši se neztrať.“ Zahodil kost, klekl si a začal se soukat do otvoru. Malin si také klekl, ale váhal. Půda pod ním byla tvrdá a vlhká. Johnny se vzdaloval a Malin nechtěl zůstat na osamělém břehu sám. V mlze. Brrr! Protáhl se otvorem a následoval svého bratra.

Uslyšel škrtnutí zápalky. Zvedl se a bezděčně zatajil dech. Byli v malé jeskyni. Její strop a stěny podepíraly staré trámy. Vzadu se šklebil otvor úzkého tunelu, vedoucího kamsi do tmy.

„Rozdělíme si poklad fifty-fifty.“ Johnny mluvil vážným hlasem, jaký od něj Malin ještě neslyšel. Pak udělal něco

ještě překvapivějšího. Otočil se, obřadně mu potřásl rukou a řekl: „My dva jsme partneři.“

Malin polkl. Cítil se o něco lépe.

Při dalším kroku dohořela zápalka. Malin zaslechl další škrtnutí, po němž se v jeskyni objevilo plápolající světélko, odrážející se od Johnyho červené čapky. Nad hlavami mezi trámy jim cosi zarachotilo a na kamennou zemi dopadl proud malých kamínků.

„Nedotýkej se stěn,“ varoval šeptem Johny, „a nedělej rámus. Nebo nám to ten poklad zavalí.“

Malin neodpověděl, ale mimoděk se přesunul blíže k bratrovi.

„Nechod' tak blízko za mnou,“ zavrčel zase Johny.

Úzká štola vedla směrem dolů. Johny náhle vykřikl, trhl sebou, světlo zhaslo a chodba se ponořila do temnoty.

„Johny?“ zvolal Malin a v náhlém návalu paniky se chytil bratrovy ruky. „Co když tu je to prokletí?“

„Neblbni, žádný prokletí není,“ zašeptal Johny. Škrtl další zápalkou. „Nic se neboj, sirek mám ještě nejmíň čtyřicet. A dívej...“ Zašátral v kapse, a když se k Malinovi otočil, držel mezi palcem a ukazováčkem velkou sponku na papír. Zasadil do ní zápalku. „Tak, a nespálím si prsty.“

Chodba lehce zabočila doleva a Malin zjistil, že uklidňující kužel světla, který do chodby dopadal od vchodu, zmizel. „Možná bysme se měli vrátit a jít sem znova s baterkou.“

Vtom zaslechl příšerný zvuk, při němž mu v žilách ztuhla krev. Bylo to jakési duté sténání. Zdálo se, že vychází až ze samého nitra ostrova, a zcela zaplnilo úzkou chodbu. „Johny!“ vykřikl a znovu se ho chytil. Zvuk se změnil v hluboký vzdech a cvrkot padajících kamínků, podobný tomu, jaký zaslechli před chvílí v jeskyni.

Johny jeho ruku setřásl. „Panebože, Maline! To začíná odliv. Tak je to přece ve vodních šachtách slyšet vždycky. Říkal jsem ti, abys mluvil potichu.“

„Jak to víš?“ řekl Malin.

„To ví každěj.“

Ozvalo se další sténání a bublání, po němž následovalo hlasité praskání namáhaných trámů. Malin si skousl ret, aby se mu nechvěl.

O několik zápalek dále se chodba lomila a pokračovala dolů mnohem příkřeji, byla užší a její stěny drsnější.

Johny podržel zápalku před sebou. „Tady je to. Pokladnice je tady dole.“

„Já nevím, jestli by nebylo lepší vrátit se a říct to tátovi,“ ozval se Malin.

„Zbláznil ses? Víš jak táta tenhle ostrov nenávidí. Řekneme mu to, až budeme mít ten poklad,“ řekl rozhodně Johny.

Rozžehl další zápalku a strčil hlavu do úzké štoly. Byla nanejvýš čtyři stopy vysoká. Červotočivé trámy podepíraly popraskané kameny na stropě. Pach hniloby zintenzivněl.

„Asi budeme muset na kolena,“ řekl Johny přes rameno poněkud nejistým hlasem. Zastavil se a Malin na okamžik zadoufal, že se vrátí. Johny ale narovnal jeden konec sponky a sevřel jej mezi zuby. V mihotavém světle zápalky měl jeho obličej téměř ďábelský výraz.

Teď, nebo nikdy. „Dál už nejdu!“ oznámil Malin.

„Oukej. Počkej tady. Potmě.“

„Ne!“ vykřikl hlasitě Malin. „Táta nás zabije. Johny, prosím tě...“

„Až táta uvidí jak jsme bohatý, zblázní se radostí. Ušetří dva dolary našeho kapesného týdně.“

Malin popotáhl a utřel si nos.

Johny se v tom úzkém prostoru otočil a nahmatal Malinovu hlavu. „Hele, jestli se teď poděláme, budeme mít smůlu. Třeba už další šance nebude. Buď kámoš, jo?“ Potřepal Malina po vlasech.

„Tak jo.“

Vlezl po kolenou za bratrem do svažující se štoly. Do dlaní ho tlačily kameny a šterk. Johny neustále zapaloval sirky a Malin sbíral odvahu zeptat se, kolik jich ještě zbývá. Johny se náhle zastavil.

„Vepředu něco je,“ zašeptal.

Malin se pokusil podívat, ale chodba byla úzká a přes Johnyho neviděl. „Co tam vidíš?“

„Dveře!“ ozval se Johny. „Přisahám, že to sou nějaký starý dveře!“ Strop chodby se přestal svažovat a vytvořil nad jeho hlavou malou jeskyňku. Malin zoufale natahoval krk, aby také něco zahlédl. Byly to dveře. Několik silných prken

v kovových veřejích, zasazených do obdélníku chodby, tvořeného velkými deskami ohlazeného kamene. Všechno bylo mokré a špinavé. Dveře byly utěsněny něčím, co vypadalo jako koudel.

„Dívej na tohle!“ vykřikl vzrušeně Johnny.

Na dveřích byla pečeť. Byla okrouhlá, s vyraženým erbem v červeném vosku. I přes nános špíny bylo zřejmé, že je neporušená.

„Zapečetěný dveře! To není možný! To je jako v knížkách,“ šeptal očarovaný Johnny.

Malin hleděl na pečeť jako ve snu, znepokojivém a úžasném současně. Opravdu našli poklad. A byl to jeho nápad!

Johnny popadl železné držadlo a zkusmo dveřmi trhl. Ozvalo se zavržení veřejí. „Slyšíš to? Není to zamčený. Musíme zlomit pečeť.“

Otočil se a podal krabičku zápalek Malinovi. „Jakmile to otevřu, rozsvítíš. A pohni, jo?“

Malin zapátral v krabičce. „Je tu jen pět sirek!“ zvolal zděšeně.

„Drž hubu a dělej, co ti říkám. Zpátky vylezem i potmě, přísahám.“

Malin se pokoušel rozžehnout zápalku, ale třásly se mu ruce. Zápalka blikala a zhasla. Už jenom čtyři, pomyslel si, zatímco Johnny nespokojeně vzdychal. Další zápalka chytla. Johnny oběma rukama popadl držadlo. „Připraven?“ zeptal se a zapřel se nohou o stěnu.

Malin chtěl protestovat, ale Johnny už pracoval. Pečeť se přelomila a dveře se otevřely s takovým vrzáním, až Malin nadskočil. Závan zkaženého vzduchu zhasil plamínek. V naprosté tmě slyšel Johnnyho hlasité nadechnutí a pak výkřik: „Au!“, který zazněl hlasem téměř bez dechu, tak vysokým, jako by to ani nebyl Johnny. Ozvalo se tlumené bouchnutí a celá chodba se roztrásla. V proudu prachu a písku, který se sypal ze stropu a nalezl mu do očí a chřípí, zaslechl zcela jiný zvuk, vydávaný škrceným člověkem – tak krátký, že to téměř mohlo být odkašláním. Následoval sípavý zvuk, podobný tomu, jaký vydává mačkaná houba plná vody.

„Johnny!“ křičel Malin, který při pokusu vytrít si prach z očí upustil zápalky. Byla taková tma a děly se tak záhad-

né a strašné věci, že ho zachvátila panika. Pak uslyšel nový zvuk, hluboký a tlumený. Chvíli mu trvalo, než pochopil, co to je. Jakési měkké, tiché vlečení...

Malin se vzpamatoval, klesl na všechny čtyři a šátral kolem sebe, aby našel zápalky. Zoufale přitom volal Johnyho. Jedna ruka sáhla do čehosi vlhkého a současně druhá nahmátla zápalky. Zvedl se na kolena a s potlačovaným vzlykáním jednu vylovil a škrtl.

Johny zmizel. Dveře byly dokořán, pečeť přelomená, ale za dveřmi nebylo nic, kromě prázdných kamenných stěn. Vzduch byl plný prachu.

Všiml si, že má mokré nohy, a podíval se dolů. Na místě, kde klečel a kde stál před chvílí Johny, byla kaluž černé vody. Napadlo ho, že je to trhlina, zaplněná mořskou vodou. Pak si ve svitu blikající zápalky všiml, že se z vody kouří. Natáhl se dopředu a viděl, že není černá, ale červená. Byla to krev, mnohem více krve, než se podle něj mohlo vejít do lidského těla. Nehnutě a nevěřícně zíral, jak se kaluž zvětšuje, roztéká se do prohlubní a trhlin na zemi, vniká mu do tenisek a obtéká ho jako rudá chobotnice. Pak mu zápalka upadla. Ozvalo se krátké zasyčení a kolem se rozhostila strašná tma.

2

Cambridge, Massachusetts, dnes

Z malé laboratoře přístavku nemocnice Mount Auburn bylo přes vrcholky vzrostlých javorů vidět zasmušilou řeku. Na temné hladině rázně vesloval skifař a zanechával za sebou blýskavou brázdu. Z okna laboratoře obdivoval Malin Hatch perfektní synchronizaci člunu, těla a vesel.

„Pane doktore,“ ozval se mu za zády hlas jeho asistenta. „Je to připravený.“

Inkubátor zapípal. Hatch se nepřiliš ochotně otočil. Byla to trochu nuda, ale zase na druhou stranu – dívání z okna ho neživí. „Fajn. Odstraníme první vrstvu a podíváme se, co ty potvory vyvádějí.“

Asistent Bruce, nervózní jako obvykle, otevřel inkubátor a vyndal velký táč agarových misek. V jejich středech vyrůstaly jako lesklé mince kolonie bakterií. Bakterie byly relativně neškodné a kromě běžných sterilních postupů nevyžadovaly žádnou zvláštní opatrnost, ale Hatch přesto neklidně sledoval, jak misky na podnose rachotí a jak je Bruce vkládá do tlakového hrnce.

„Opatrně, proboha! To by z nás ve městě neměli radost.“ Asistent položil podnos na skříňku s gumovými rukavicemi. „Promiňte,“ řekl provinile a oťel si ruce do pláště.

Hatch misky přehlédl zkušeným okem. Druhá a třetí řada rostly dobře, první a čtvrtá jakž takž a pátá vůbec, přesně

jak předpokládal. Okamžitě bylo jasné, že experiment bude úspěšný. V poslední době se mu dařilo. Minulý měsíc uveřejnil zásadní článek v New England Journal of Medicine a v oddělení se začalo mluvit o jeho vycházející hvězdě.

Slibná vědecká budoucnost mu kupodivu nepřipadala nijak zvlášť zajímavá.

Duchem trochu nepřítomen natočil lupu a chystal se k předběžnému vyšetření bakterií. Dělal to tak často, že mu k určení typu jejich deformace stačilo podívat se na kolonie a porovnat jejich vzrůst a povrchovou texturu.

Za malou chvíli se vrátil ke svému stolu, přitáhl si klávesnici počítače a začal ťukat poznámky.

Rozezněl se zvonek.

„Bruce?“ zamumlal.

Bruce úslužně vyskočil, až mu upadl zápisník. Za chvíli se vrátil. „Návštěva,“ sdělil lakonicky.

Hatch se narovnal. Návštěvy v laboratoři nebyly časté. Jako většina výzkumníků i on utajoval umístění laboratoře a její telefonní číslo přede všemi, kromě několika vyvolených.

„Nevadilo by vám zeptat se, co chtějí? Pokud to není osobní, ať jdou na pohotovost.“

„Nebo do paďous,“ dodal neslyšně Bruce a zmizel. Hatchův pohled zabloudil k oknu. Do místnosti proudilo odpolední světlo a vytvářelo na trubicích přístrojů zlatavé odlesky. Vrátil se ke svým poznámkám.

„Není to pacient,“ oznámil Bruce, když se vrátil do laboratoře. „Že prý ho určitě rád uvidíte.“

Hatch vzhlédl. Patrně někdo z nemocničního výzkumu. Zívá. „Tak ho sem teda pošlete.“

Na chodbě se ozvaly kroky. Zvedl hlavu. Ve světle dopadajících slunečních paprsků se ve dveřích objevila štíhlá postava muže v plné síle, s příjemnou opálenou tváří a šedýma očima.

„Gerard Neidelman,“ představil se příchozí vážným hlubokým hlasem.

Takhle se asi v laboratoři neopálil, pomyslel si Hatch. Asi tráví hodně času na golfu.

„Pojďte dál, doktore Neidelmane,“ řekl.

„Kapitáne,“ opravil ho příchozí. „Nejsem žádný doktor.“ Prošel dveřmi, napřímil se a Hatchovi bylo okamžitě jasné, že má před sebou člověka, který už na moři jistě nějaký ten čas strávil. Stačilo jen pozorovat, jak vstoupil se skloněnou hlavou a rukou položenou na zárubně. Nebyl starý, Hatch ho odhadoval tak na pětáctyřicet, ale už měl úzké oči a drsnou kůži námořníka. Bylo na něm něco zvláštního, cosi téměř tajuplného. Působil asketicky i přitažlivě.

Hatch se představil. Krátce si potřásli rukama. Příchozí měl ruku suchou a lehkou.

„Mohl bych s vámi mluvit o samotě?“ zeptal se kapitán tiše.

Bruce se ozval: „Pane doktore, co mám dělat s těma koloniema? Nemůžem je nechávat moc dlouho v...“

„Proč je nedáte do ledničky? Další nožičky jim už nenarostou.“ Hatch se podíval na hodinky a jeho zrak se opět setkal s klidným pohledem návštěvníka. Rychle se rozhodl. „Víte co? Můžete už jít domů, Bruce. Já vás v pět odepíšu. Neříkejte to ale profesoru Alvarezovi.“

Bruce se usmál. „Oukej. Díky.“

Kolonie i Bruce během několika vteřin zmizeli a Hatch se obrátil ke svému podivnému návštěvníku, který právě zamířil k oknu. Přehodil si aktovku z jedné ruky do druhé a zeptal se: „Tak tady bádáte, doktore?“

„Ano, to je moje laboratoř.“

„Máte tu pěknou vyhlídku.“

Hatch se díval na mužova záda, trochu udiven, že ho to vyrušení nenaštvalo. Nezeptal se ho ani, co tu vlastně pohledává. Měl neurčitý pocit, že jeho návštěva bude důležitá.

„Vody řeky jsou tak tmavé,“ řekl kapitán. „Daleko odtud klidný proud se vine, tam Léthé, řeka zapomnění, plyne.“ Otočil se. „Řeka je symbolem zapomnění, že?“

„To už jsem asi zapomněl,“ řekl Hatch konverzačním tónem a čekal, už ve střehu.

Kapitán se zasmál a odlepil se od okna. „Asi si říkáte, proč recituju právě ve vaší laboratoři. Dostaneme se k tomu. Můžu vás požádat o trochu trpělivosti?“

„Už jí právě zneužíváte. Pojdte se, prosím, posadit. Těsně předtím, než jste přišel, se mi povedl experiment,“ máchl

Hatch rukou směrem k inkubátoru, „a dneska už končím. Jsem docela..., no, je to trochu nuda.“

Neidelman pozvedl obočí. „Není to tak zajímavé jako boj proti žluté zimnici v bažinách Amazonky, že? Dovedu si to představit.“

„Úplně asi ne,“ řekl Hatch.

Muž se zasmál. „Četl jsem ten článek v Globu.“

„Ono to nebylo zase tak vzrušující, jak to ten reportér napsal. Znáte novináře...“

„Proč jste se vlastně vrátil?“

„Už mě nebavilo dívat se, jak mi umírají pacienti, protože nemám krabičku amoxicillinu asi za padesát centů. Blbý, co? Jistě chápete, že bych se tam okamžitě vrátil. Život v ulici U Památníku je jen takový odvar.“ Zmlkl a upřeně se zadíval na Neidelmana. Najednou nechápal, proč se tak rozmluvil.

„V článku se vypráví o vašich cestách do Sierry Leone, na Madagaskar a do Surinamu. Možná byste rád zažil nějaké vzrušení právě teď.“

„Prosím vás, toho mého brblání si nevšímejte,“ řekl Hatch, jak doufal, konverzačním tónem. „Trocha nudy je balzám pro duši.“ Jeho pohled spočinul na kapitánově aktovce. V její kůži byl vyražen znak, který neznal.

„Možná. Každopádně to vypadá, že jste v posledních dvaceti letech navštívil všechna místa, která na zeměkouli existují.“ Kapitán se odmlčel a pak dodal: „Kromě Stormhavenu.“

Hatchovi přeběhl po zádech mráz a v prstech ucítil mravenčení. Začal rychle pohybovat rukama.

Teď už to dávalo smysl. Závan moře, nenápadné otázky, intenzivní, patrně chtivý lesk očí...

Neidelman stál tiše a nehnutě. Hatche sledovaly lesklé šedé oči.

„Ano,“ snažil se soustředit Hatch. „A vy máte něco, co by mi vzrušení poskytlo.“

Neidelman přikývl.

„Budu hádat. Nesouvisí to *něco* čirou náhodou se Skalnatým ostrovem?“ Bylo patrné, že nemusí hádat znovu. „A vy jste, kapitáne, hledač pokladů.“

Z kapitánovy tváře nemizely vyrovnanost a klidné sebevědomí. „Řekněme odborník na záchranné práce.“

„Odborník na záchranné práce! Dneska už nikdo nemluví na rovinu. Proč ne sanitární technik? Chcete kopat na Skalnatém ostrově. Budu hádat ještě jednou. Teď mi řekněte, že právě vy znáte tajemství Vodní štoly.“

Neidelman neodpovídal.

Hatch se dostával do tempa. „Jistě máte i nějaký nejmodernější tentononc, co vás dovede přímo k pokladu. Nebo jste si našel jasnovidce?“

Neidelman se nevzdával. „Vím, že za vámi byli i jiní.“

„V tom případě víte, jak dopadli. Proutkaři, parapsychologové, naftoví magnáti – každý z nich se spolehlivým plánkem.“

„Třeba v něm měli chybu. Ten nápad ale chybu nemá. Podívejte, já vím o tragédiích, které vaši rodinu postihly po tom, co váš dědeček ostrov koupil. Ale on věděl, co dělá. Ten poklad tam je. To je bez debaty.“

„Jistě. To vědí všichni. A jestli si myslíte, že jste byl v minulém životě Rudý Ned, můžu vás ujistit, že takových tu už bylo pět. Možná jste si koupil strašně starou mapu, jaké vyrábí jeden podvodník v Portlandu. Kapitáne, víra hory přenáší, ale poklad, který na Skalnatém ostrově není a nikdy nebyl, nenajdete. Je mi opravdu líto, že se musíme rozloučit. Doufám, že nebudu muset zavolat strážného – pardon, bezpečnostního odborníka – aby vás vyvedl.“

Neidelman Hatchova slova ignoroval a naklonil se nad stůl. „Nechci, abyste mi důvěřoval slepě.“

Řekl to tak sebevědomě a tak netečně pokrčil rameny, až to Hache dožralo. „Kdybyste tušil, kolikrát jsem už slyšel podobnou historku, tak byste sem nechodil. Čím myslíte, že se lišíte od těch před vámi?“

Kapitán sáhl do aktovky a beze slova položil na stůl list papíru.

Hatch se na papír podíval, aniž by se jej dotkl. Byla to notářsky ověřená zpráva, sdělující, že společnost Thalassa Holdings Ltd. založila Sdružení pro rekultivaci Skalnatého ostrova. Základní jmění sdružení činilo dvacet dva miliony dolarů.

Hatch se rozesmál. „Vám se podařilo sehnat takový balík dřív, než jste se mě zeptal, jestli vám to povolím? To ti akcionáři musí být úplně vygumovaný.“

Neidelman se usmál. Jeho úsměv byl rezervovaný, sebevědomý a odtažitý, ale bez arogance. „Pane doktore, v posledních dvanácti letech jste měl vždycky pravdu, když jste hledačům pokladu ukázal dveře. Dokonale vám rozumím. Neměli dost peněz a nebyli dobře připravení. Kromě toho i vy máte svůj problém.“ Narovnal se. „Já vás samozřejmě moc neznám. Ale myslím si, že po době delší než čtvrt století jste možná připraven se dozvědět, co se to vlastně vašemu bratrovi stalo.“

Neidelman se na chvíli odmlčel a díval se pozorně na Hatche. Pokračoval tichým, sotva slyšitelným hlasem. „Vím, že vás peníze moc nezajímají. A chápu, že ten ostrov musíte nenávidět. Proto jsem za vámi přišel, až když mám všechno připraveno. Ve svém oboru je Thalassa naprostá jednička. Máme zařízení, o jakých se vašemu dědečkovi mohlo jen zdát. Máme pronajatou loď. Máme potápěče, archeology, inženýry, lékaře. Expedice může okamžitě vyrazit. Jediné vaše slovo, a slibuji vám, že do měsíce Vodní štola vydá své tajemství. Víme o tom všechno.“ Slovo *všechno* zašeptal s obzvláštní naléhavostí.

„Proč to, proboha, nenecháte tak? Proč nenecháte tajemství tajemstvím?“

„Nemám to v povaze. Vy ano?“

Dlouhou dobu nepromluvili. Pak zazněly vzdálené zvony chrámu Svaté trojice, oznamující pět hodin.

Neidelman, jako by to považoval za povel, uchopil papír a vložil jej zpět do aktovky. „Vaše mlčení je výmluvné,“ řekl tiše, bez známky hořkosti v hlase. „Už jsem vás připravil o spoustu času. Zítra oznámím svým partnerům, že jste naši nabídku odmítl. Na shledanou, doktore Hatchi!“

Neidelman vykročil, u dveří se však zastavil a otočil se. „Ještě něco. Dlužím vám odpověď na otázku, čím se lišíme od ostatních. Máme o Vodní štole určitou informaci, kterou nemá nikdo – ani vy.“

Hatchův úsměšek se vytratil dřív, než se objevil.

„Víme, kdo ji projektoval.“

Hatch strnul a zaťal prsty do dlaní. „Cože?“ podařilo se mu ze sebe vyrazit.

„Slyšel jste dobře. A ještě něco. Máme provozní deník, který si stavitel během prací vedl.“

Hatch zhluboka dýchal. Díval se na stůl a vrtěl hlavou. „To není možné. Asi jsem vás podcenil, kapitáne. Konečně jsem po všech těch letech slyšel něco nového.“

Mluvil však k prázdným stěnám. Kapitán zmizel.

Když Hatch ukládal složku svých papírů do aktovky, ruka se mu stále ještě trochu chvěla. Spatřil, že Neidelman pod aktovku vsunul svou vizitku. Bylo na ní dopsáno telefonní číslo, patrně do hotelu, ve kterém bydlel. Hatch ji strčil do kapsy, vzal aktovku, uzamkl laboratoř a potemnělými letními ulicemi kráčel pomalu směrem k domovu.

Ve dvě ráno byl zpátky v laboratoři. Díval se oknem do tmy a točil mezi prsty vizitkou. Ve tři zvedl sluchátko a číslo vytočil.